

liv! Hun overlever og begraver os allesammen. Og det står vi os på. For hendes gode tale vil plante et rosentræ over hver av os.

Skovgaard 1899 27/5.

Bjørnstjerne Bjørnson.



Digterinden M. Thoresen.

Som ud af et gyldent Taageslør fremtræde en Skare tavse, og dog saa talende Skikkelser. De ere stevnede langvejs fra, stærke Mænd og myge Kvinder. De bringe Hilsen fra Belt og Sund og Jyllands øde Egne, fra Bygderne langs Norges Kyster, hvor Fjeldet luder over Fjorden, der snoer sig blank og bred forbi Odelsbondens rige Gaard. — Alvorsfulde Skikkelser vinke til os fra Taagernes fordum saa mægtige By, hvor Walkendorff har holdt Dom over de overmodige Hanseater. I festlig Dragt vise Gamle og Unge sig omstraaede af Glansen fra Solen i Siljedalen. — Alle have de givet Møde, endog fra Midnatssolens Land ere de dragne hid. Kvænen, ja selv Finnen, der ellers har svært ved at gaa i Samlag med Norges Sønner, har spændt Renen for Pulken og er faret frem over Fjeld og frosne Søer for at være med ved denne Højtidsfest. — Hvor forskellige de end alle ere, bringe de dog samme Bud. Endog hin stolte, ensomme Mand, der fra Ulrikkens høje Tinde, belyst af det takkede Lyn, i Nattens Mulm stirrer ned i Svartedigets gabende Dyb, rede til det afgørende Spring, endog han forkynder samme Bud: — „Kend dig selv, vær dig selv bekendt.“

Med Tak til disse Gæster, der saa ofte har bragt festlig Stemning i mangt et Hjem og løftet Sindene til Selvforstaaelse og Erkendelse af at

„selv i det særeste Trolddomsdrift
det Evige aldrig var borte“

udtaler jeg mit faste Haab, at de ville leve gennem lange Tider og minde kommende Slægter om Digterinden Fru Magdalene Thoresens stærke, skabende Aand.

Oberstinde Anna Edsberg.

